

U Z N E S E N I E

Najvyšší súd Slovenskej republiky v právnej veci žalobkyne: **K. D.**, *zastúpenej M. s.r.o.*, proti žalovanému: **Mestská časť Bratislava – Záhorská Bystrica**, o preskúmanie zákonnosti rozhodnutia a postupu žalovaného č. 2007/25046/B/42/Ry zo dňa 19. decembra 2007, o odvolaní žalobkyne proti uzneseniu Krajského súdu v Bratislave č. k. 4 S 127/2009-53 zo dňa 2. júla 2010, takto

r o z h o d o l :

Najvyšší súd Slovenskej republiky uznesenie Krajského súdu v Bratislave č.k. 4 S 127/2009-53 zo dňa 2. júla 2010 **p o t v r d z u j e**.

Účastníkom náhradu trov odvolacieho konania **n e p r i z n á v a**.

O d ô v o d n e n i e :

Napadnutým uznesením Krajský súd v Bratislave konanie vo veci zastavil, keď dospel k záveru, že v preskúmvanej veci nie sú splnené zákonom stanovené podmienky pre súdny prieskum podľa piatej časti hlavy druhej O.s.p. Poukázal na to, že uznesením krajského súdu bola žalovanému uložená povinnosť doručiť napadnuté rozhodnutie žalovaného žalobkyňi, pričom túto povinnosť si žalovaný splnil. Žalobkyňa prevzala rozhodnutie žalovaného dňa 12.01.2010, avšak nepodala voči predmetnému rozhodnutiu žalovaného v zákonom stanovenej lehote odvolanie.

Proti uzneseniu krajského súdu podala v zákonom stanovenej lehote žalobkyňa a žiadala, aby Najvyšší súd SR uznesenie krajského súdu zrušil a vec mu vrátil na ďalšie konanie. Poukázala na to, že nespochybňuje, žeby jej nebolo doručené napádané kolaudačné rozhodnutie, a to dňa 12.01.2010, avšak stavebný úrad, hoci vyhovel uzneseniu krajského súdu zo dňa 10.12.2009, vložil do obálky pôvodné rozhodnutie, ktoré jej zaslal a z jeho obsahu nijako nevyplýva, žeby bolo adresované žalobkyni, žeby žalobkyňa bola v ňom uvedená ako účastníčka konania, ktorá má právo podať opravný prostriedok a žeby ju o týchto jej právach žalovaný poučil. V úvode kolaudačného rozhodnutia žalovaného sa uvádza, že sa povoľuje užívanie stavby stavebníkovi P. P. a v závere sa uvádza, že sa doručuje len jemu, a preto žalobkyňa absolútne zo zaslaného kolaudačného rozhodnutia nemohla vytušiť, že je určené jej (okrem skutočnosti, že jej bolo zaslané v obálke na jej meno) a už vôbec nie, že by sa voči nemu mala odvolať. Takáto skutočnosť nevyplýva ani z uznesenia krajského súdu zo dňa 10.12.2010, ktorý len žalovanému uložil povinnosť, aby žalobkyni toto rozhodnutie doručil. Nepoučil však žalobkyňu, že po doručení tohto rozhodnutia je povinná sa voči nemu odvolať, inak že konanie zastaví.

Žalovaný správny orgán sa k odvolaniu žalobkyne nevyjadril.

Najvyšší súd Slovenskej republiky ako súd odvolací (§ 10 ods. 2 v spojení s § 246c ods. 1 Občianskeho súdneho poriadku) preskúmal odvolaním napadnuté rozhodnutie krajského súdu (§ 212 ods. 1 Občianskeho súdneho poriadku) ako aj konanie, ktoré mu predchádzalo, a dospel k záveru, že odvolanie žalobkyne nie je dôvodné, a preto napadnuté uznesenie krajského súdu ako súladné so zákonom v zmysle ustanovenia § 219 ods. 1 O.s.p. potvrdil.

Podľa § 244 ods. 1 O.s.p. v správnom súdnictve preskúmajú sudy na základe žalôb alebo opravných prostriedkov zákonnosť rozhodnutí a postupov orgánov verejnej správy.

Úlohou odvolacieho súdu v predmetnej veci bolo posúdiť z hľadiska dôvodov odvolania žalobkyne, či právny názor krajského súdu o tom, že v preskúmvanej veci neboli splnené zákonné podmienky pre súdny prieskum podľa piatej časti hlavy druhej

O.s.p., pre ktoré krajský súd konanie vo veci zastavil, je alebo nie je v súlade so zákonom.

Ako vyplýva zo spisového materiálu Krajského súdu v Bratislave je nesporné, že na základe žalobného návrhu žalobkyne uložil krajský súd žalovanému povinnosť, aby v lehote 15 dní od doručenia tohto uznesenia krajského súdu doručil žalobkyni rozhodnutie, ktoré vydal pod č. 2007/25046/B/42/Ry zo dňa 19.12.2007. Krajský súd svojim pôvodným rozhodnutím – uznesením č.k. 4 S 127/2009-42 zo dňa 10.12.2009 rozhodol o povinnosti žalovaného doručiť predmetné kolaudačné rozhodnutie žalobkyni, keď mal za to, že správny orgán mal konať i so žalobkyňou ako s účastníčkou kolaudačného konania.

Na základe uznesenia Krajského súdu v Bratislave č.k. 4 S 127/2009-42 zo dňa 10.12.2009 žalovaný doručil žalobkyni predmetné kolaudačné rozhodnutie, ktoré žalobkyňa nesporne prevzala dňa 12.01.2010, ktorá skutočnosť vyplýva z doručenky nachádzajúcej sa v súdnom spise.

V zákonom stanovenej lehote žalobkyňa odvolanie proti rozhodnutiu žalovaného č. 2007/25046/B/42/Ry zo dňa 19.12.2007 nepodala.

Tú skutočnosť, že žalobkyňa odvolanie proti doručenému jej rozhodnutiu žalovanému nepodala nerozporuje, avšak tvrdí a na svoju obranu argumentuje tým, že z doručovaného jej kolaudačného rozhodnutia žalovaným nemohla tušiť, žeby sa voči tomuto rozhodnutiu mala odvolať, že o tomto ju nepoučil prakticky ani krajský súd a že v závere kolaudačného rozhodnutia sa uvádza, že sa doručuje len stavebníkovi, t.j. Petrovi Požgayovi.

Odvolací súd vychádzajúc z tvrdení žalobkyne v jej odvolaní dospel k záveru, že jej tvrdenia o tom, že nevedela a ani nemohla tušiť, a že ani krajský súd ju nepoučil o tom, žeby sa mala voči kolaudačnému rozhodnutiu odvolať, považuje za tvrdenia účelového charakteru.

Podľa § 247 ods. 2 O.s.p. pri rozhodnutí správneho orgánu vydaného v správnom konaní je predpokladom postupu podľa tejto hlavy (druhá hlava piatej časti O.s.p.),

aby išlo o rozhodnutie, ktoré po vyčerpaní riadnych opravných prostriedkov, ktoré sa preň pripúšťajú, nadobudlo právoplatnosť.

Vzhľadom na uvedené ustanovenie § 247 ods. 2 O.s.p. zákonodarca vyžaduje, aby išlo o rozhodnutie, ktoré nadobudlo právoplatnosť až po povinnom využití riadneho opravného prostriedku v správnom konaní, teda ide o taký prostriedok v administratívnom konaní, ktorým sa napáda prvostupňové rozhodnutie správneho orgánu (v danom prípade odvolanie). Zásadne sa svojich práv žalobou proti rozhodnutiu správneho orgánu nemôže domáhať ten, kto v správnom konaní proti rozhodnutiu správneho orgánu prvej inštancie nepodal odvolanie.

V danom prípade pokiaľ žalobkyňa argumentuje tým, že mala byť poučená o tom, že mala podať voči nemu (rozhodnutiu žalovaného) odvolanie, či už zo strany správneho orgánu, resp. krajského súdu, tak takéto tvrdenia žalobkyne sú právne irelevantné. Je totiž právom toho komu bolo doručené rozhodnutie správneho orgánu prvého stupňa, proti ktorému sa pripúšťa odvolanie, či toto svoje zákonné oprávnenie využije.

Požiadavka žalobkyne o tom, že ju mal krajský súd poučiť o povinnosti odvolať sa voči prvostupňovému správne rozhodnutiu, že inak konanie zastaví, je právne irelevantná, pretože pokiaľ by krajský súd bol uvedeným želaným postupom žalobkyne postupoval, bol by tým porušil zákon, pretože porušil by zásadu rovnosti účastníkov konania a neoprávnene by tým zvýhodnil jedného účastníka konania vo vzťahu k inému účastníkovi.

Pre úplnosť veci Najvyšší súd SR uvádza, že Krajský súd v Bratislave nemohol uložiť žalovanému povinnosť doručiť žalobkyňi obsahovo iné rozhodnutie žalovaného, než ktorého sa žalobkyňa domáhala, že jej nebolo doručené a že práve v tom konaní mal s ňou žalovaný konať ako s účastníčkou konania. Bolo preto na žalobkyňi, ktorá bola na prvom stupni pred správnym orgánom opomenutá, aby podala proti rozhodnutiu správneho orgánu, ktoré jej bolo doručené, odvolanie, kde by tvrdila svoje účasťenstvo a vyčkala by, aby odvolací orgán o ňom meritórne rozhodol, a v takom prípade by mala možnosť rozhodnutie o odvolaní napadnúť, avšak už „normálnou žalobou“, pretože meritórnym rozhodnutím by účasťenstvo žalobkyne správny orgán „uznal“.

Ustanovenie § 247 ods. 2 O.s.p. dovoľuje všeobecným súdom, aby v správnom súdnictve podľa druhej hlavy piatej časti O.s.p. preskúmali len tie rozhodnutia, ktoré nadobudli právoplatnosť po vyčerpaní riadnych opravných prostriedkov a preto krajský súd, keď konanie vo veci zastavil, neporušil základné právo žalobkyne ako fyzickej osoby podľa čl. 46 ods. 2 Ústavy SR, ak zastavil konanie podľa § 250d ods. 3 O.s.p., t.j. kvôli tomu, že žalobkyňa sa v správnom súdnictve domáha preskúmania administratívneho rozhodnutia, ktoré nadobudlo právoplatnosť inak ako v dôsledku vyčerpania riadnych opravných prostriedkov.

Účelom čl. 46 ods. 2 Ústavy SR je zaručiť prístup k súdu každému, kto tvrdí, že bol na svojich právach ukrátený rozhodnutím orgánu verejnej správy. Prístup k súdu sa nezaručuje kedykoľvek ale iba vtedy, ak zákon neustanoví inak. Uplatnenie práva zaručeného čl. 46 ods. 2 Ústavy SR vymedzuje zákon.

Vzhľadom na uvedené skutočnosti za danej skutkovej a právnej situácie i podľa názoru odvolacieho súdu nemohol krajský súd rozhodnúť inak, než konanie vo veci zastaviť v zmysle ustanovenia § 250d ods. 3 O.s.p.

Vzhľadom na uvedené skutočnosti preto Najvyšší súd SR napadnuté rozhodnutie krajského súdu ako súladné so zákonom podľa § 219 ods. 1 O.s.p. potvrdil.

O trovách konania rozhodol odvolací súd v zmysle ustanovenia § 250k ods. 1 O.s.p. v spojení s ustanovením § 224 ods. 1 O.s.p., keď žalobkyňa v odvolacom konaní úspech nemala a žalovanému v odvolacom konaní trovy nevznikli. Preto žiadnemu z účastníkov náhradu trov odvolacieho konania nepriznal.

P o u č e n i e : Proti tomuto uzneseniu odvolanie nie je prípustné.

V Bratislave dňa 20. októbra 2010

JUDr. Elena Kováčová, v. r.
predsedníčka senátu

Za správnosť vyhotovenia:

Nikoleta Adamovičová